

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **MUDr. L. L., Ph.D.**, bytem P. 310/43, H. – B., zast. JUDr. Milanem Vašíčkem, advokátem se sídlem Lidická 710/57, Brno, proti žalované **České lékařské komoře**, se sídlem Lužická 419/14, Olomouc, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalované do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 3.352 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V žalobě žalobce namítal, že na základě stížnosti MUDr. J. H. ze dne 31. 10. 2013 proti lékařům několika klinik v Praze a žalobci zahájila žalovaná jednotlivá řízení. Řízení vůči žalobci bylo skončeno vydáním rozhodnutí o jeho nevině a tak pravomocně skončeno. Nato žalovaná (Čestná rada ČLK) bez spojení jednotlivých řízení vydala 6. 3. 2015 rozhodnutí, kterým všechna rozhodnutí jednotlivých okresních sdružení České lékařské komory (dále i „ČLK“ nebo „komora“) bez spojení

věci zrušila a delegovala věci na Okresní sdružení ČLK v Ostravě (dále i předmětné rozhodnutí). Revizní komisi OS ČLK v Ostravě Čestná rada ČLK v tomto rozhodnutí uložila, aby věc byla znovu prošetřena a bylo v jednotlivých řízeních rozhodnuto. Žalobce rozporoval zákonnost rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaná, aniž by zjišťovala konkrétní pochybení lékařů, si přisvojuje přezkoumávání užitých léčebných metod, což jí ze zákona nepřísluší, navíc byla rušena rozhodnutí revizních komisí, ač čestná rada komory není jejich nadřízeným orgánem. Zásah žalobce spatřoval v nezákonném prošetřování stížnosti MUDr. J. H. a zrušení rozhodnutí a vrácení věci do předběžného šetření. Předběžné šetření není správním řízením, takže se v něm nemohl žalobce hájit. Žalobce nemá žádný jiný prostředek ochrany vůči nezákonnému zásahu než podanou žalobu. V předmětném rozhodnutí žalovaná uvádí irelevantní důvody pro zrušení rozhodnutí o nevině žalobce. Nezákonným zásahem žalované je předmětné rozhodnutí a následné zahájení předběžného šetření. Zásah spočívá v zásahu do práva na *status negativus* žalobce, kam bylo zasaženo v rozporu se zákonem, do jeho svobody podnikání. Bez zákonného mandátu nemůže žalovaná prošetřovat obecnou zákonnost užitých metod. K užití metodě se vyjádřilo Ministerstvo zdravotnictví, které uvedlo, že nejde o metodu *non lege artis*. Z vyjádření také vyplývá, že metoda léčby artrózy kmenovými buňkami je užívána v dalších zemích. K důkazu připojil žalobce prohlášení výrobce přípravku - společnosti Celltera s. r. o. a navrhl důkaz obsahem stránky http://www.mzcr.cz/obsah/autologni-biologicka-lecba-artrozy-2054_3.html. Ve stížnosti nebylo uvedeno, jakého konkrétního pochybení se žalobce dopustil. Smyslem disciplinárního řízení je projednat porušení povinností vůči konkrétním pacientům. K prošetřování nové metody léčby je oprávněno ze zákona jen Ministerstvo zdravotnictví, nikoli žalovaná a metody zavedené ve státech EU, EHS nebo Švýcarské konfederaci nejsou nezavedenými v ČR (§ 33 odst. 1 až 3 zákona č. 373/2011 Sb.). Žalovaná s ohledem na vyjádření Ministerstva zdravotnictví o tom, že jde v daném případě o léčebnou metodu *lege artis* uvrhává žalobce do nejistoty, která ho psychicky a časově zatěžuje. Žalobce navrhl, aby byl shledán soudem jako nezákonný zásah spočívající v pokynu předmětného rozhodnutí, jímž je kráceno právo žalobce na ochranu jeho svobodné sféry (*status negativus*). Nezákonnost zásahu žalované žalobce shledal ve zrušení rozhodnutí revizní komise OS ČLK v Ostravě o nevině žalobce a pokynu k předběžnému šetření, jehož obsahem není konkrétní provinění žalobce, nýbrž zkoumání používané léčebné metody. Žalobce dále navrhoval, aby soud žalované zakázal prošetřovat bez stížnosti, která by uváděla, že došlo k pochybení konkrétního lékaře, užití léčebných metod, zejména užití kmenových buněk pro léčbu artrózy kolene, jejichž povolování a výkon státního dozoru provádí jiné státní orgány, zejména Ministerstvo zdravotnictví a Státní ústav pro kontrolu léčiv, a v této souvislosti vydávat rozhodnutí, jejichž předmětem by nebylo konkrétní pochybení lékaře, nýbrž posuzování léčebné metody nebo rozhodnutí opírající se o takové posouzení léčebné metody žalovanou.

[2] Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na § 2 odst. 1 písm. a) a § 2 odst. 2 písm. e) a f) zákona č. 220/1991 Sb. Stížností napadal stěžovatel MUDr. J. H. používání sporné léčebné metody s tím, že metoda ještě nebyla schválena Ministerstvem zdravotnictví. Stížnost směřovala proti výkonu lékařského povolání žalobce, který byl v rozporu se zákony. Oprávnění žalované šetřit tato podezření je

dáno citovaným zákonem a pravomoc je žalované výslovně svěřena. Tvrzení žalobce, že žalovaná je oprávněna šetřit pouze postup vůči konkrétnímu pacientovi je v rozporu se zákonnou formulací. Skutečnost, že léčebnou metodu schvaluje Ministerstvo zdravotnictví (§ 33 zákona č. 373/2011 Sb.) nikterak nenarušuje pravomoc žalované svěřenou zákonem č. 220/1991 Sb. a postup žalované spočívající v tom, že se stížností zabývá. Tento postup není ani v rozporu se zákonem č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách. Žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím toliko procesním a mělo pouze sjednotit řízení o stížnosti vůči všem subjektům, proti nimž stížnost směřuje. Žalovaná dosud nevydala konečné rozhodnutí o disciplinárním provinění a nemůže ho předjímat. Disciplinární řád byl v souladu s § 15 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. schválen sjezdem delegátů. Zákon výslovně zmocnil žalovanou k vydání procesní právní úpravy řízení o stížnostech v podobě disciplinárního řádu ČLK. Podle § 14 odst. 1 písm. b) disciplinárního řádu ČLK je ČLK oprávněna zrušit disciplinární rozhodnutí orgánu okresního sdružení ČLK a rozhodnout o delegaci orgánům jiného okresního sdružení. Za orgán okresního sdružení je nutno považovat rovněž revizní komisi okresního sdružení ČLK. Je tak nepravdivé tvrzení žalobce, že Čestná rada ČLK není jakkoli oprávněna přezkoumávat či rušit rozhodnutí revizních komisí okresního sdružení.

[3] V replice žalobce uvedl, že žalovaná ve vyjádření k žalobě nijak nerozporuje skutečnost, že posouzení léčebné metody náleží Ministerstvu zdravotnictví, ale osobuje si toto právo také. Tento postoj nemá oporu v zákoně. Žalovaná vystupuje jako správní orgán, subsidiárně se užije pro řízení správní řád, je zde omezení podle čl. 2 odst. 2 LZPS. Žalovaná v souladu s § 33 zákona č. 373/2011 Sb. nemůže namísto ministerstva rozhodnout, zda je léčebná metoda zavedená. Postup žalované je tak v rozporu se zákonem a ústavním pořádkem. Žalovaná je při přijetí disciplinárního řízení vázána zákonem a nemůže disciplinární řízení upravovat nezávisle na zákoně, jak se v praxi stalo. Kompetence jednotlivých orgánů komory stanoví zákon a § 14 odst. 1 písm. b) disciplinárního řádu je nezákonný. Pravomoc komory vydat předmětné rozhodnutí musí být stanovena zákonem. Předmětné ustanovení navíc popírá smysl zákonné úpravy, kdy zákonodárce svěřil oprávnění o rozhodnutí podat návrh na zahálení disciplinárního řízení revizní komisi okresního sdružení. Při akceptaci právního názoru žalované by tato pravomoc byla podřízena čestné radě ČLK, kdy tato může rozhodnutí revizní komise zvrátit a zavázat svým právním názorem. Tak je zcela potlačena autonomie disciplinárního žalobce (revizní komory), který je vydán libovůli čestné rady komory. Žalobce odkázal na rozsudek NSS čj. 3 Ads 74/2010 – 173, podle kterého pravidlem komory nelze rozšiřovat její pravomoci. Žalovaná nesloučila, ale zahájila několik řízení, kdy o právní otázce bylo již pravomocně rozhodnuto. Proti předmětnému rozhodnutí není možný žádný opravný prostředek.

[4] Ve vztahu k žalobním námitkám a v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) soud ze správního spisu zjistil následující.

[5] Dne 25. 6. 2013 došla Vědecké radě ČLK stížnost lékaře Centra komplexní péče Dobřichovice MUDr. J. H. na to, že někteří lékaři léčí artrózu kmenovými

buňkami získaných z tukové tkáně s dotazem, zda jde o metodu *lege artis*, metodu povolenou a zda ji lze doporučit pacientům ap. Tento lékař přitom má zdokumentovány případy, kdy léčba zcela zklamala očekávání pacienta a přitom uhradil téměř 100.000 Kč.

[5] Podle odpovědi Vědecké rady ČLK mj. metoda není povolena a nelze ji pacientům doporučit, lze ji použít pouze jako experimentální za určitých podmínek.

[6] Podle rozhodnutí pověřeného člena revizní komise ČLK byla 10. 1. 2014 stížnost přijata a předána k dalšímu šetření Revizní komisi OS ČLK Ostrava.

[7] Podle sdělení Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 5. 2014 toto neudělilo k uvedenému datu žádnému poskytovateli zdravotních služeb povolení k ověřování dotčené metody ani je neuznalo a ani mu není známo, že by byla zavedena do klinické praxe ve státech EU, EHP a Švýcarské konfederaci.

[8] Dne 9. 6. 2014 vydala Čestná rada OS ČLK Ostrava návrh na zahálení disciplinárního řízení s žalobcem s odkazem na vyjádření Ministerstva zdravotnictví.

[9] Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2014 Čestná rada OS ČLK Ostrava uznala podle § 10 odst. 2 písm. a) disciplinárního řádu žalobce nevinným, a to po vyjádření žalobce ze dne 13. 11. 2014 a doručení rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále „SÚKL“) ze dne 8. 12. 2014 o povolení společností Cellthera s. r. o., Artho Biotherapy s. r. o. a Klinice plastické chirurgie (pozn. soudu: sídlo v Ostravě, pracoviště žalobce) opatřovat autogenní tukové tkáně.

[10] Proti citovanému rozhodnutí ze dne 17. 12. 2014 podal námitky MUDr. J. H., protože se Čestná rada OS ČLK Ostrava nevypořádala se sdělením Vědecké rady ČLK o tom, že metoda je neověřená a že neexistuje studie, která by potvrdila přínos a bezpečnost metody.

[11] Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2015 Čestná rada ČLK podle § 14 odst. 1 písm. b) disciplinárního řádu ČLK zrušila mimo rozhodnutí revizních komisí v Praze rozhodnutí revizní komise ČLK v Ostravě ze dne 9. 6. 2014 o zahájení disciplinárního řízení s žalobcem a rozhodnutí Čestné rady OS ČLK Ostrava ze dne 17. 12. 2014, kterým byl žalobce uznán nevinným, a delegovalo všechny čtyři věci na Revizní komisi v Ostravě k novému projednání a rozhodnutí. Za stěžejní označila Čestná rada ČLK zjištění, zda v době léčby bylo nebo nebylo rozhodnuto o schválení experimentální léčby podle § 35 zákona č. 373/2011 Sb. anebo schválení ze strany SÚKL. Aby nedocházelo k rozhodování nekoordinovanému, protichůdnému a bez ohledu na zásadu *non bis in idem*, byla celá věc delegována na Revizní komisi OS ČLK v Ostravě, které bylo uloženo, aby provedla nové předběžné šetření, posoudila stížnost v celém rozsahu a na základě veškerých důkazů ve věci rozhodla. Podle § 14 odst. 1 Čestná rada ČLK zavázala uvedenou revizní komisi tímto právním názorem.

[12] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[13] Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve znění účinném od 1. 4. 2012, *Komory dbají, aby členové komor vykonávali své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony a řády komor.*

[14] Podle § 2 odst. 2 písm. e) zákona č. 220/1991 Sb. *Komory jsou oprávněny řešit stížnosti na výkon povolání svých členů v rozporu s odstavcem 1 písm. a).*

[15] Podle § 2 odst. 2 písm. f) zákona č. 220/1991 Sb. *Komory jsou oprávněny uplatňovat disciplinární pravomoc v rozsahu stanoveném tímto zákonem.*

[16] Podle § 15 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. *sjezd delegátů zejména schvaluje, mění a ruší organizační, jednací, volební a disciplinární řád.*

[17] Podle § 14 odst. 1 písm. b) disciplinárního řádu ČLK (stavovský předpis č. 4 ČLK) *předseda nebo pověřený člen čestné rady komory může přezkoumávat všechna rozhodnutí učiněná disciplinárními orgány okresních sdružení. Na jeho návrh může čestná rada komory zrušit disciplinární rozhodnutí orgánu okresního sdružení komory a rozhodnout o delegování věci orgánům jiného okresního sdružení.*

[18] Z citovaných ustanovení zákona a disciplinárního řádu se podává, že v posuzovaném případě byla Česká lékařská komora oprávněna, ale i povinna prošetřit podanou stížnost a dohlédnout na to, aby členové komory vykonávali své povolání odborně, eticky a v souladu se zákony a řády komory. V souvislosti s tímto dozorem je ČLK oprávněna a současně povinna uplatňovat svou disciplinární pravomoc, která plyne z disciplinárního řádu. Ten byla komora oprávněna (ale také povinna, tedy zmocněna) vydat podle § 15 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb.

[19] Je legitimním ustanovením disciplinárního řádu, aby stanovil právní úpravu za situace, kdy disciplinárním řádem stanovená osoba zjistí pochybení při vydání rozhodnutí v disciplinárním řízení. Tyto nápravné mechanismy jsou obdobou podobných institutů v jiných správních řízeních (dozorčí prostředky).

[20] Disciplinární řád je podzákoným právním předpisem, vydaným na základě zákona č. 220/1991 Sb. I tento předpis může stanovovat povinnosti, jak aproboval i Ústavní soud např. ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 5/01 ze dne 16. 10. 2001 (N 149/24 SbNU 79; 410/2001 Sb., <http://nalus.usoud.cz>, čl. VI). Na rozšířený mýtus, že podzákoné právní předpisy nemohou stanovovat povinnosti, neboť ty prý může stanovit jen zákon, poukazují např. i Kněžínek, Jan, Mlsna, Petr, Vedral, Josef in *Příprava návrhů právních předpisů. Praktická pomůcka pro legislativce*. Úřad vlády ČR, 2010. Praha, 1. vydání, s. 40n.).

[21] Ostatně, ustálená judikatura správních soudů konkrétně kompetence ČLK vydat disciplinární řád a oprávnění a povinnost řídit se jím akceptuje opakovaně

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2014, čj. 3 Ads 106/2013 – 29, všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[22] Z aplikace citovaných ustanovení na skutkový stav v souzené věci vyplývá, že nešlo o nezákonný zásah ani v případě předběžného šetření, ani v pokynu obsaženém v rozhodnutí Čestné rady ČLK ze dne 6. 3. 2015.

[23] Soud podotýká, že brojit proti rozhodnutí ze dne 6. 3. 2015 nelze žalobou proti rozhodnutí, neboť nejde o rozhodnutí konečné, tj. o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. O tom není mezi účastníky sporu. Námitky žalobce však směřují zejména proti tomuto rozhodnutí. Ve správním soudnictví má primát žaloba proti rozhodnutí proti žalobám proti nezákonnému zásahu či na ochranu proti nečinnosti. Přitom nelze testovat jednotlivé kroky správního řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, čj. 8 Aps 2/2006 - 95, a ze dne 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007 - 247).

[24] Správní soudy opakovaně judikovaly, že šetření může být nezákonným zásahem (např. daňové místní šetření, kontrola apod.). Pro to, aby šlo o nezákonný zásah, však musí být splněny všechny podmínky tzv. pětistupňového testu. V souladu s ustálenou judikaturou platí, že *„ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, publikovaný pod č. 603/2005 Sb. NSS). *Žaloba je nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky nebo domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný (§ 85 s. ř. s.).*

[25] Jelikož nešlo o nezákonné předběžné šetření – šetření probíhalo a rozhodnutí Čestné rady ČLK ze dne 6. 3. 2015 bylo vydáno v souladu s disciplinárním řádem, nebyla naplněna podmínka č. 3, tj. nezákonnost zásahu (k formulaci o delegaci věci v případě žalobce na OS ČLK Ostrava se soud v dané procesní situaci nevyjadřuje, neboť to nemá vliv na posouzení či zákonnost zásahu, resp. uvedeného rozhodnutí i postupu). Pokud nebyla naplněna jediná podmínka pětistupňového testu, o nezákonný zásah se nemohlo jednat a soud se již nezabýval rozбором ostatních podmínek.

[26] Žalobce má v souladu s § 85 s. ř. s. možnost podat opravný prostředek či žalobu proti konečnému rozhodnutí ve věci.

[27] Nemůže se jednat ani o porušení principu *non bis in idem*. Zákaz dvojího rozhodování o téže věci se vztahuje pouze na pravomocná rozhodnutí (srov. Molek Pavel: *Právo na spravedlivý proces*. Ediční řada Lidská práva. Praha: Wolters Kluwer

ČR, 2012, s. 411n.). V souzené věci rozhodnutí o uznání nevinu žalobce ze dne 17. 12. 2014 nenabýlo právní moci, neboť proti němu podal námitky MUDr. J. H., podatel stížnosti. V souladu s § 11 odst. 1 disciplinárního řádu jde o řádný opravný prostředek. V právní moci je jen rozhodnutí, proti kterému nebylo anebo nelze podat řádný opravný prostředek (srov. § 73 správního řádu).

[28] Nedůvodná je žalobní námitka, že nebylo vydáno rozhodnutí o spojení věcí před nebo současně s rozhodnutím Čestné rady ČLK ze dne 6. 3. 2015. Ke spojení došlo právě rozhodnutím Čestné rady ČLK ze dne 6. 3. 2015. Byť formulace měla být přesnější, o daném postupu není dle soudu pochyb a nezpůsobuje nezákonnost zásahu. Především však soud zdůrazňuje, že v tomto řízení nepřezkoumává napadené rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.

[29] K primátu žaloby proti rozhodnutí před ostatními typy žalob soud poukazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu, že „zákon nedává na výběr, jakými právními prostředky proti zásahu brojít; žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s. je takovým právním prostředkem pouze tehdy, pokud právní řád jiné právní prostředky neposkytuje. Zákon tak jednoznačně upřednostňuje jiné formy ochrany před protiprávním konáním správních orgánů a tato soudní ochrana se uplatní jen tam, kde jiná ochrana není“ (srov. rozsudek ze dne 19. 1. 2005, č. j. 1 Afs 16/2004 - 90, publikovaný pod č. 1541/2008 Sb. NSS). Institut žaloby proti nezákonnému zásahu (§ 82 s. ř. s.) „nemůže být vykládán jako jakási náhražka žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a není proto ani v procesní dispozici účastníka řízení volit, kterou z těchto žalob bude pro sebe považovat za výhodnější a které řízení tedy bude iniciovat. Určujícím kritériem pro podání této žaloby totiž není jakási procesní taktika žalobce, nýbrž povaha napadeného úkonu. Přitom platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu má před žalobou proti nezákonnému zásahu přednost v tom smyslu, že lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky, je tak účastník řízení povinen učinit a teprve po vyčerpání těchto prostředků si zároveň otevírá procesní prostor pro případné podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Přímo žalovat nezákonný zásah je proto možno jen tehdy, pakliže ochrana jinými právními prostředky není možná. Vztah obou zmíněných žalobních typů tak lze označit za primát žaloby proti rozhodnutí, kdy sekundární možnost podání úspěšné žaloby proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu, a to ani po „zprocesnění“ zásahu jinými právními prostředky ve smyslu ustanovení § 85 s. ř. s.“ (srov. rozsudek ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42, publikovaný pod č. 720/2005 Sb. NSS).

[30] Skutečnost, že léčebné metody povoluje Ministerstvo zdravotnictví, nijak nebrání žalované v uplatňování disciplinární pravomoci v mezích zákona a disciplinárního řádu. Ustanovení § 33 zákona č. 373/2011 Sb. a ustanovení týkající se disciplinární pravomoci žalované nejsou v rozporu a každá z obou oblastí právní úpravy má odlišný předmět.

[32] Soud uzavírá, že zásah v podobě předběžného šetření, resp. zrušení rozhodnutí o nevině žalobce a závazného pokynu k šetření v rozhodnutí Čestné rady ČLK ze dne 6. 3. 2015, takto způsobený zásah do svobodné sféry žalobce (*status*

negativus) nebyly nezákonným zásahem, neboť nebyla splněna už jen podmínka nezákonnosti zásahu.

[33] V souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal soud žalované náhradu cestovného za jízdu z kanceláře žalované v Praze (doloženo prohlášením o pracovním místě zmocněnce) k soudu v Olomouci a zpět (2 x 288 km dle www.mapy.cz) ve výši 3.352 Kč [výpočet: spotřeba dle technického průkazu je 5,9 l / 100 km, násobeno 35,90 Kč (cena B 95 dle vyhlášky č. 328/2014 Sb.) = 212 / 100 = 2,12 Kč + 3,70 Kč (dle téže vyhlášky) = 5,82 (sazba za 1 km jízdy) násobeno 576 km = 3.352 Kč].

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 7. 12. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu